

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
145/20. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2020. november 24.

A C-225/19. és C-226/19. sz. egyesített ügyekben hozott ítélet
R.N.N.S. és K.A. kontra Minister van Buitenlandse Zaken

Annak a tagállamnak, amely egy másik tagállam által emelt kifogás miatt a „schengeni” vízum iránti kérelmet elutasító döntést hoz, e döntésében meg kell jelölnie, hogy melyik az érintett tagállam, továbbá az e kifogás alapját képező konkrét elutasítási indokot, adott esetben e kifogás okaival együtt

Egy egyiptomi állampolgár, aki származási országában rendelkezik állandó lakóhellyel (C-225/19. sz. ügy) és egy szíriai állampolgár, aki Szaúd-Arábiában rendelkezik állandó lakóhellyel (C-226/19. sz. ügy), „schengeni” vízum¹ iránti kérelmet nyújtott be a Minister van Buitenlandse Zaken (külgügyminiszter, Hollandia, a továbbiakban: miniszter) előtt, hogy meglátogathassák Hollandiában élő családtagjaikat. Kérelmeiket azonban elutasították, és a vízumkódexszel összhangban ezen elutasítást formanyomtatvány által² közölték velük, amely a megállapított indoknak megfelelően beikszelendő tizenegy rovatot tartalmaz. Mivel ebben az esetben a hatodik rovat volt beikszelve, a vízumkérelem elutasítását az indokolta, hogy az érintettekről azt tartották, hogy veszélyeztetik a tagállamok közrendjét, belső biztonságát vagy közegészségét, vagy fenyegetik bármely tagállam nemzetközi kapcsolatait.³ A vízumkérelem ezen elutasítására a Magyarország, illetve Németország által emelt kifogások miatt került sor, amely tagállamokkal a holland hatóságok a vízumkódex által előírt eljárás⁴ keretében előzetesen egyeztettek. A formanyomtatványon mindazonáltal semmilyen pontosítást nem tüntettek fel az érintettek számára azzal kapcsolatban, hogy melyek ezek a tagállamok, hogy a négy lehetséges indok közül (a tagállamok közrendjének, belső biztonságának vagy közegészségének veszélyeztetése, vagy nemzetközi kapcsolatainak fenyegetése) melyik az elutasítás konkrét indoka, vagy hogy milyen okoknál fogva tekintették úgy, hogy e személyek ilyen fenyegetést jelentenek.

Az érintettek panaszt nyújtottak be a miniszter előtt, aki azt elutasította. Ekkor keresetet⁵ indítottak a Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (Haarlemben eljáró hágai bíróság, Hollandia) előtt, arra hivatkozva, hogy hogy nem részesültek hatékony bírói jogvédelemben, mivel nem volt lehetőségük arra, hogy e határozatokat érdemben vitassák. E bíróság úgy határozott, hogy kérdéssel fordul a Bírósághoz egyrészt azon indokolással kapcsolatban, amellyel a vízumkérelem elutasításáról szóló döntést el kell látni, amennyiben ezen elutasító döntést valamely tagállam által emelt kifogás indokolja, másrészt annak lehetőségével kapcsolatban, hogy ezen elutasítási indokot bírósági felülvizsgálatnak vessék alá a vízumkérelem elutasításáról szóló döntéssel szemben indított jogorvoslati eljárás keretében, illetve e felülvizsgálat terjedelmével kapcsolatban.

A Bíróság álláspontja

¹ A tagállamok területén való átutazásra vagy bármely hat hónapos időszakban három hónapot meg nem haladó, tervezett tartózkodásra jogosító vízum. E vízumot a tagállam a 2013. június 26-i 610/2013/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2013. L 243., 1. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 2009. július 13-i 810/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (HL 2009. L 243., 1. o.; a továbbiakban: vízumkódex) megfelelően adja ki.

² A vízumkódex VI. mellékletében szereplő, az e kódex 32. cikkének (2) bekezdésében említett formanyomtatvány.

³ A vízumkódex 32. cikke (1) bekezdése a) pontjának vi. alpontjában szereplő elutasítási indok.

⁴ A vízumkódex 22. cikkében előírt előzetes egyeztetési eljárás.

⁵ A vízumkódex 32. cikkének (2) bekezdése szerinti jogorvoslat.

A Bíróság először is megállapítja, hogy azon tagállamnak, amely a vízum kiadásával szemben valamely másik tagállam által emelt kifogás miatt a vízumkérelem elutasításáról szóló döntést hozott, e döntésében meg kell jelölnie, melyik tagállam emelt ilyen kifogást, továbbá az e kifogáson alapuló konkrét elutasítási indokot, feltüntetve adott esetben az említett kifogás okainak lényegét.

E tekintetben a Bíróság kiemeli, hogy a vízumkérelem elutasításáról szóló döntéssel szembeni jogorvoslat jellemzőit az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összhangban kell meghatározni, amely biztosítja a hatékony jogorvoslathoz való jogot. Márpedig ennek értelmében az érintett számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy – akár magának a határozatnak a szövege, akár ezen indokok kérésére történő közlése alapján – megismerhesse a rá vonatkozóan hozott határozat alapjául szolgáló indokokat. Egyébiránt a Bíróság rámutat, hogy jóllehet a formanyomtatvány hatodik rovatának megfelelő indokolás előre meg van határozva, az illetékes nemzeti hatóságnak az „Észrevételek” című rubrikában meg kell adnia a szükséges információkat. Ezenkívül a Bíróság megjegyzi, hogy létezik egy új formanyomtatvány, amely immár megkülönbözteti egymástól a korábban megkülönböztetés nélkül említett egyes lehetséges elutasítási indokokat.⁶

Másodszor a Bíróság megállapítja, hogy azon tagállam bíróságai, amely egy másik tagállam által emelt kifogás miatt a vízumkérelmet elutasító döntést hoz, nem vizsgálhatják e kifogás érdemi jogszerűségét. Ezért kell pontosan megjelölnie a vízumkérelem elutasításáról szóló döntést hozó tagállamnak e döntésében azt a hatóságot is, amelyhez a vízumkérelmező az e tekintetben e másik tagállamban rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó tájékoztatásért fordulhat.

A Bíróság, mielőtt erre a megállapításra jutna, kiemeli mindenekelőtt, hogy nyilvánvaló, hogy a vízumkérelem elutasításáról szóló döntést hozó tagállam bíróságai által végzett bírósági felülvizsgálat tárgyát e döntés jogszerűsége képezi. Mindazonáltal az illetékes nemzeti hatóságokat a vízumkérelmek elbírálása terén széles mérlegelési mozgástér illeti meg a vízumkódexben meghatározott elutasítási indokok alkalmazási feltételeivel és a releváns tények értékelésével kapcsolatban. E mérlegelési mozgástér bírósági felülvizsgálatának tehát annak a vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy a megtámadott határozat kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik-e, és nem szenved-e nyilvánvaló hibában. E tekintetben e bíróságok számára, amennyiben a vízumkérelem elutasításáról szóló végső döntést valamely másik tagállam által e dokumentum kiadásával szemben emelt kifogás igazolja, biztosítani kell annak lehetőségét, hogy meggyőződhesse az arról, hogy a többi tagállam központi hatóságaival folytatandó, a vízumkódexben előírt előzetes egyeztetési eljárást megfelelően alkalmazták, és különösen, hogy megvizsgálják, a kérelmezőt helytálló módon határozták-e meg a szóban forgó kifogással érintett személyként. Ezenfelül e bíróságok számára annak vizsgálatára is lehetőséget kell biztosítani, hogy tiszteletben tartották-e az olyan eljárási biztosítékokat, mint amilyen az indokolási kötelezettség. Ezzel szemben a valamely tagállam által a vízum kiadásával szemben emelt kifogás megalapozottságának vizsgálata e másik tagállam bíróságainak feladata.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

⁶ A Közös Vízumkódex (vízumkódex) létrehozásáról szóló 810/2009 rendelet módosításáról szóló, 2019. június 20-i (EU) 2019/1155 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 188., 25. o.) III. melléklete.